

CLUB VAN DE WEEK

Tweehandig bowlen is de toekomst

In de rubriek Club van de Week bezoekt de sportredactie van DVHN bijzondere verenigingen in de regio. Deze week een kijkje bij de beste bowlers van Emmen en omstreken. Een sport op techniek én gevoel.

PIM SIEGERS

FOTO'S JARI LEIJSSENAAR

Bowling Vereniging Emmen is een tikkeltje anders dan veel voorgaande clubs in deze rubriek. Het ondergrondse thuishonk in hartje Emmen hangt niet vol trofeeën en vaandels, het logo is simpel en vrijwel onzichtbaar, en wat de vaste clubkleuren of het oprichtingsjaar is weten de meeste spelers niet. Er hangt wel ergens aan de muur een ranglijst verstopt met topscorers, maar die blijkt bij de elektronische boksbal te horen in de hoek.

Professioneel bowlen blijkt, in tegenstelling tot de recreatieve variant, vooral een individuele sport waarin de eigen prestaties tellen. Dat maakt een avondje onderlinge competitie overigens niet minder knus en vriendschappelijk.

De regionale bowlingvereniging heeft wel een heus clubicoon uit eigen kweek: Nicole Sanders (38) uit Emmen. Net terug uit Ankara met twee medailles om zak. Ze mag zich tweevoudig Europees kampioen noemen.

Tijdens het bezoek aan de vereniging is Sanders in de baan als manusje-van-alles. Ze serveert de laatste recreatieve bowlers van vandaag in plaats van dat ze zelf aan het werpen is. Vader Harry Sanders (69), uitbater van thuisbasis Bowl & Fun, poetst en oliet met een indrukwekkend wagenpark de overige banen. Ieder van de 39 latjes laminaat op de tien banen wordt secuur geprepareerd door een machine, waar je een aardige middenklasser van kunt kopen.

Het oliepatroon bepaalt hoe de baan te lezen en te bespelen. De verschillende patronen dragen mooie namen zoals Big Ben en Stone Street. De beste spelers kennen de topografie, oftewel iedere kleine holling en bolling, van een baan uit hun hoofd. Vanavond legt Sanders een 'gemiddeld' patroon. Een kijkje achter de schermen met hem is een belevenis. Geen versleten pinnen die met gammele touwtjes omhoog gehesen moet worden. Geen irritante vastlopers maar een soepel schouwspel van roterende ballen en pins. In al die kleine radartjes schuilt levenswerk van de bowlgekke Sanders senior.

Niet gek dus dat de zesjarige Nicole Sanders het bowlingvirus snel te pakken kreeg, en dan al haar eerste uren maakt op de baan, toen nog in Veendam. „Iedere dag stond ik wel te gooien. Het is talent, maar

Twee keer goud op het EK in Ankara. Een historische prestatie van Nicole Sanders.

Het schouwspel aan de achterkant van de baan in Emmen.

Milan Kunst (links) ontvangt een oorkonde voor een knappe prestatie. Meer dan 780 punten in drie games.

Topspeelster Anouk Keizer werpt deze avond met verve.

vooral ook veel doen. Mijn vader bestelde videobanden uit Amerika om de fijne kneepjes te leren. Hij is altijd mijn coach geweest. Rond mijn tiende namen mijn ouders dit centrum in Emmen over. Op mijn veertiende speelde ik al in het Nederlands team.”

Sanders maakte snel naam in het wereldje en nestelde zich in de Europese top. Na een pauze van zes jaar is de moeder van twee nu weer in de baan. En ook de derde generatie dient zich aan in Emmen, leert blik in zaal waar haar 11-jarige dochter Kenzie een aardig balletje staat te werpen.

Dat gebeurt uiteraard niet met dezelfde ballen als waar de recreanten wat mee aanklooien. Sanders: „Dat noemen wij de thuisballen, die van ons zijn op maat gemaakt. Ik heb er zeker een stuk of dertig thuis. Die doen allemaal iets anders en hebben allemaal hun eigen verhaal. In ons tempo gaan ze maximaal vijf maanden mee voordat ze slijten. Ze zuigen natuurlijk de olie van de baan. Ik gooi met 15 ponders, ongeveer gelijk aan de zwaarste huisballen.”

Clubpreses Willie Driezes (69) van BV Emmen beschrijft het verschil voor de leek. „Als jij gaat spelen knijp je met je vingers in zo’n plastic ding zonde gewichtjes. Als je zo klemmt, kun je al niet meer goed mikken. Hard smijten kan iedereen wel leren, dit is echt andere koek.”

De voormalig stijldanser en tafeltennisser raakte verknocht aan de sport. Zelf schopte hij het tot grote kampioenschappen met het Nederlandse seniorenteam. De vereniging onder zijn hoede noemt hij klein maar fijn. „We hebben dik vijftig leden waarvan een handjevol actief. Het blijft lastig om jongeren warm te maken voor de sport. We hebben van alles geprobeerd, van jarenlang schoolbowlen tot gratis uurtjes voor jeugd. We hoopten daar talent te ontdekken, maar waren soms meer veredelde oppas voor kinderen”, stelt Driezes.

Toch is een blik langs de banen vanavond hoopvol. Tieners, twintigers en dertigers doen in aantal niet onder voor de spelers met meer meters op de baan.

Milan Kunst (18) uit Rolde is één van de uithangborden van het

hedendaagse Drentse bowlen. Aan het begin van de avond krijgt hij een oorkonde van de Nederlandse Bowling Federatie uitgereikt voor een behoorlijke prestatie kortgeleden in België. In een serie van drie games kwam hij tot een duizelingwekkende score van 786 omgevalen pins.

Kunst bowlt al vanaf zijn vijfde levensjaar, en maakt dertien jaar later nog steeds forse stappen vooruit. Dat komt mede door het aanleren van een nieuwe techniek, de *two-handed approach*, oftewel de dubbelhandige worp. Door de bal met beide armen te ondersteunen en zo extra vaart mee te geven krijgt die meer snelheid, en dus meer omwentelingen, richting een gewenste strike.

„Ik heb lang getwijfeld of ik ook om moest, maar richting en op het EK heb ik het geprobeerd. Ik krijg het steeds beter onder de knie en heb er lol in”, vertelt Kunst. Zijn verenigingsgenoten en tegenstanders dragen vanavond vaak een shirt met hun eigen naam en sponsoren. Kunst bowlt met het logo van het landenteam van Malta op zijn borst. „Net als bij het voetbal

‘Hard smijten kan iedereen wel leren, dit is echt andere koek’

Voorzitter Willie Driezes aanschouwt zijn verenigingsgenoten en tevens concurrentie op de baan.

ruilen we shirtjes na een interland. Dit is een mooi souvenir van een internationaal toernooi.”

De linkshandige routinier Nicole Sanders gaat niet meer op de powervolle dubbelhandige toer. De einddertiger is inmiddels de oudste dame in het Nederlands team. „Ik ben nu veel met tieners op stap, en ben een soort van rustpunt in het team geworden.”

Daar gingen niet alleen jaren, maar ook veel training aan vooraf. Zowel fysiek als mentaal. „Ik ben een gevoelsbowler. Ik heb moeten leren nooit op te geven en de knop om te zetten na een slechte dag. Als dat lukt, valt een last van je schouders en kun je vrijuit bowlen.”

Op de achtergrond van het gesprek met haar, valt op een grote televisie live de World Cup Bowlen in München te zien. Daar had Sanders ook kunnen spelen, maar ze verkoos een paar dagen thuis in Emmen met haar gezin en het bowlingcentrum van haar familie. „In november volgend jaar wil ik nog heel graag naar het WK in Zuid-Korea. Het lijkt me een prachtig land met bovendien een grote bowlcultuur.”

Of de vooral aan de andere kant van de grote plas razendpopulaire sport nog de potentie tot olympische status heeft, vindt Sanders lastig te voorspellen. „Het duurt soms echt ontzettend lang, en dat is niet lekker als kijksport op televisie. Soms zijn we tot diep in de nacht

OP RAPPORT

Rondleiding: 9
Vraag Harry Sanders eens om een kijkje achter de schermen bij Bowl & Fun, maar neem wel een dagdeel vrij. Je kijkt je ogen uit in de opslag en achter de baan. Een visitekaartje voor de bowlsport.

Clubliefde: 6
Individuele prestaties zijn belangrijk, maar iets meer trots op de bijna 45-jarige vereniging kan geen kwaad. Met alle kampioenen aan boord is een fraaie prijzenkast of eregalerij zo gevuld. Wellicht inspireert het nog wat recreatieve talenten bij het kiezen van hun sport.

Moeilijkheidsgraad: 8
Speciaal voor de mensen die in een museum zeggen ‘dat kan mijn nichtje van twee ook’. Nee, je kunt niet zo maar net zo goed bowlen als de spelers van BV Emmen. Ingewikkelde oliepatronen zo bedwingen richting strikes is gewoon topsport.

bezig. Een snellere vorm met meer knock-out wedstrijden, doet weer wat afbreuk aan de charme van een uitputtingslag.”

Van afmatting in Emmen is op deze donderdagavond geen sprake, hoewel de mini-ventilatorpjes tegen het zweten en de glazen fris, koffie en water geen overbodige luxe lijken onder het felle licht. Maar geen alcohol dus. Het is geen kroeg-maar topsport. „Van bier gaan je vingers ook wat opzwellen. We hebben vroeger weleens iemand gehad waarvan de bal alle kanten opvloog, en met zichzelf erachteraan. Ook de tijd van de asbakken op de tafels is gelukkig voorbij”, zegt voorzitter Driezes.

De voorman wenst voorspoedige tijden voor de BV Emmen. De sport zit her en der in de verdrukking door verdwijnende centra of plekken waar lucratieve recreanten de sportbowlers verdrijven van de fijne speeltuurtjes.

Daar hoeven ze bij de nauw aan de club verbonden familie Sanders niet bang voor te zijn. Zoveel liefde voor deze sport onder de Wilhelminstraat in Emmen verdient wel wat meer bovengrondse aandacht.